

SLADKÝ ŽIVOT

Lorraine Hallová

Diamant
pro popelku

LORRAINE HALLOVÁ

DIAMANT PRO
POPELKU

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědni za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Lorraine Hallová

DIAMANT PRO POPELKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Diamond for His Defiant Cinderella

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2024

Překlad:

Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Lorraine Hall

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spolutvůrce a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3013-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-3014-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-3015-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sotva Javier Alatorre vystoupil z elegantního vozu z půjčovny, šlápl do hustého, ledového bláta. Vyčítavě vzhlédl k šedivé obloze, z níž se nepřetržitě snášel drobný déšť, a poté věnoval zachmuřený pohled prakticky zničené botě.

Nechápal, jak někdo může žít na tak odlehlém a divokém místě, když ve slunném Španělsku by měl všechno na dosah ruky.

Ale Matilda to tak chtěla, a po řadě téměř katastrofických událostí jí to dovolil. Jako laskavost a jako dárek. Nenavštívil ji celé tři roky, co se zahrabala na tomto místě, a teď z toho také neměl zvláštní potěšení.

Ale doba lízání ran už minula. Čas kvapí.

Matildu Willoughbyovou znal už téměř deset let. Nikdy na ni nemyslel jako na sestru, přestože Ewan Willoughby se skvěle zhostil role otce v době, kdy se stýkal s Javierovou matkou a později si ji vzal.

Javierovi bylo šestnáct, když se jeho matka začala scházet s Ewanem. Přestože trvalo pět let, než souhlasila se sňatkem, Ewan se téměř od počátku choval k Javierovi jako otec.

Během těch prvních let změnil Ewan Javiera ze vzteklého spratka, který neměl daleko k násilí, v uhlazeného a kultivovaného muže. Podporoval ho

ve studiu na univerzitě, ještě před promocí mu zajistil místo u WB Industries a připravil ho na cestu právoplatného dědice. Ewan brousil Javierovy ostré hrany, naučil ho umění sebeovládání a udělal z něho člověka, jakým byl dnes.

Matildu poznal teprve, když se jeho rodiče zasnoubili. Byla to plachá dívka, která se raději schovávala za svého otce a trávila roky v internátní škole, než aby se jakkoli zajímala o Javiera.

Pak došlo k něčemu naprosto nečekanému a nepředvídatelnému. Ewan náhle, bez varování zemřel a Javier na to nebyl vůbec připraven. Nepřišel pouze o někoho, kdo mu plně nahradil otce. Nejenže právě odpromoval a musel se postarat o zdárné pokračování obchodů.

Stal se navíc poručníkem šestnáctileté dívky, kterou sotva znal. Na prstech jedné ruky by spočítal, kolikrát se do té doby ocitl s Matildou v jedné místnosti.

Přesto bral tuto nečekanou odpovědnost vážně a snažil se, aby byl Matildin život stejně bezstarostný a snadný jako za života jejího otce. Zajistil, aby dokončila školu, uspořádal její neuvěřitelně spleť a zároveň obří finance, a po absolvování univerzity ji ubytoval v pěkném domě společně se svou matkou. Po celou tu dobu držel otěže Ewanovy společnosti a dovedl ji k ještě většímu rozkvětu.

Nemohl zklamat Ewanovu památku, památku muže, který změnil celý jeho život. Nemohl dovolit, aby to pokazilo jeho mizerné dětství. Proto bylo u něho sebeovládání vždy na prvním místě.

Povzdechl si a pohledem zkoumal domek, který si Matilda vybrala za domov namísto domu jeho matky ve Valencii. Právě díky sebeovládání držel dospělou Matildu, z důvodů, o nichž nechtěl přemýšlet, mimo své zorné pole.

Teď potřeboval sebrat veškerou sílu, aby udělal, co je třeba udělat.

Urovnal si sako a zamířil ke dveřím. Za lepšího počasí by se snad dal domek označit za malebný. Ale dnes byl jenom šedivý a budil dojem, že za neomítnutými kamennými zdmi a pod chatrnou střechou nedokáže udržet ani trochu tepla.

Nikdy Matildě příliš nerozuměl, a to se týkalo i jejího života v domku. Její posedlosti rostlinami. Její vlídné, důvěřivé povaze. Jejímu samotářství. *Tomuhle.*

Jistě, před třemi lety ji stihla velká nepříjemnost a kvůli svému dědictví byla notoricky známa právě pro obrovský majetek. Ale Javier nechápal, že se stáhla do ústraní jenom proto, že se z muže, s nímž byla zasnoubena, vyklubal intrikán a prolhaný zlatokop.

Tisk byl dost neúprosný a vykresloval ji jako naivku bez špetky rozumu, ale podle Javierova mínění by dcera Ewana Willoughbyho měla mít tužší kůži.

Ale udělal to, o čem byl přesvědčen, že by za dané situace udělal Ewan. Dovolil Matildě, aby si koupila tenhle domek na Skotské vysočině. Dopřál jí čas a prostor, aby ve zbývající době dělala, co chce.

Bylo to s ní snazší, když byla daleko, než když se potloukala po Španělsku s tím zrádcem Pietrem. Předváděla se na společenských událostech, kterých se účastnil, a každým coulem vypadala jako žena, ne jako dítě, na něž je třeba dohlížet.

Ale ta léta byla dávno pryč a Javier jí nemusel rozumět, aby zajistil, že o ni bylo postaráno, ale teď nežila podle požadavků otcovy závěti a jeho poslední vůle. Protože on je jejím poručníkem bez ohledu na to, jak je stará nebo cokoli jiného.

Něž došel ke dveřím, zaslechl za sebou něčí kroky.

Otočil se a uviděl Matildu, přicházející po rozbahněné cestě.

Byla oblečená do několika vrstev vlněného a pleteného oblečení, zabláčeného stejně jako cesta. Kudrnaté kaštanové vlasy si zřejmě před nějakou dobou stáhla dozadu stuhou, ale většina se jich už uvolnila a povlávaly jí kolem zarudlého obličeje.

Neviděl ji víc než rok. Možná už to byly téměř dva roky. Dovolenou trávil raději na Capri než v domě své matky, kde se obě o Vánocích scházely.

Od večírku k jejím jednadvacátým narozeninám, kdy šťastná zářila v Pietrově náruči, se zdráhal pojmenovat to, co se v něm probouzelo při každém pohledu na ni. Její rudé vlasy, fialkové oči, štíhlá postava. Byla to přitažlivá žena, a jakákoli jeho reakce na ni byla čistě otázkou biologie.

Nic víc v tom nebylo.

Nesla nějaký košík po okraj naplněný rostlinami, za chůze s ním pohupovala a navzdory deštivému a pochmurnému počasí si broukala nějakou písničku. Nevšimla si ho, dokud do něho téměř nevrazila. Zarážila se v polovině kroku.

„Javiere.“ Překvapeně zamrkala. Jindy by se při jeho příchodu usmála, ale nyní zůstala vážná. Všiml si jejího ostražitého pohledu, jako kdyby snad přesně věděla, kvůli čemu přijel.

To by mohlo věci urychlit.

„Ahoj, Matildo. Nezvedala jsi mi telefon.“

„A neodpovídala na maily,“ dodala trochu rozverně. Prosmýkla se kolem něho a zamířila ke dveřím do domku. Odemkla a otřela si zabláčené boty o stejně zabláčenou rohožku přede dveřmi.

Tolik bláta. Javier měl obavy, co asi uvidí uvnitř.

„Nemusel ses sem vláčet,“ řekla a vešla dovnitř. Zavěsila koš na háček a začala se převlékat.

Domek byl vytopený, ne vymrzlý, jak se obával. To musel ocenit. Byl také... výraz „zaneřáděný“ byl ještě velice laskavý. Vypadal, jako kdyby se tady zvrhl nějaký vědecký experiment. Upřímně řečeno, byla to vlastně Matildina vizitka.

„Raději bych byl zůstal, kde jsem byl, v teple a v suchu, ale neodpovídala jsi na moji korespondenci.“

Ztěžka si povzdechla a natáhla ruku. „Mám ti vzít kabát?“

Podíval se na věšáky na stěně. Na všech viselo mokré a zablácené oblečení nebo košíky s hlínou a rostlinami. „Ne, díky.“

Zasmála se. Konečně. Aspoň že se jí tady vrátila dobrá nálada, už to nebyla ta bledá a zničená dívka jako před třemi lety.

To se mu vůbec nelíbilo.

„Čaj?“ zeptala se a zamířila do titěrné kuchyňky. Nedokázal si představit, že tam vůbec najde konvici.

„Ne, Matildo. Čeká na mě letadlo. Ale jestli si chceš něco sbalit, nemusíš spěchat.“ Rozhlédl se po spoustě rostlin kolem. Živé, sušené, v polovině cesty mezi životem a smrtí. „Možná bychom měli najmout někoho z vesnice, kdo by se postaral o tvoji... zahradu, zatímco budeš pryč.“

„Nikam se nechystám, Javiere,“ řekla poměrně důrazně a bůhví odkud vyčarovala konvici.

Nevšímal si jejího tónu. To u ní neznal. Bývala tichá a poslušná. Teď byla příliš dlouho sama. Příliš nezávislá. Je to lepší než sebou nechat zametat, říkal si, ale v současné situaci mu její chování příliš nenahrávalo.

„Ať se chystáš, nebo ne, vrátíš se se mnou do Španělska. Za půl roku ti bude pětadvacet, je tedy nejvyšší čas najít ti vhodného manžela.“

Praštila s konvicí a nasupeně si ho změřila. „To snad nemyslíš vážně.“

„Omlouvám se, *cariño*, ale já se nechystám s tebou oženit. Proto musíme najít někoho vhodného. Půl roku není příliš dlouhá doba.“

„Upřímně, Javiere.“ Připravovala čaj prudkými, vzteklými pohyby. Takovou Matildu neznal. „Vím, že můj otec stanovil v poslední vůli tuhle praštěnou podmínku, ale já ji rozhodně nehodlám dodržet. Žádný soud ji nemůže vynutit, a kdo by mě chtěl soudit za to, že zůstanu sama?“ Upřeně se na něho zadívala. „Ty?“

„Takhle si to tvůj otec přál, takže takhle to bude.“

„Ale on tu není, víd?“

Rád by se na ni zlobil, ale slyšel v jejích slovech tolik smutku, přestože v jejím pohledu nebyl znát, že se snažil být trpělivý. Ewan vždy tvrdil, že trpělivost je ctnost.

Javier se s tím teprve vyrovnával, ale snažil se ze všech sil.

„Tuhle věc mi svěřil, Matildo. Mrzí mě, že to v téhle záležitosti nemůžu vyhovět. Tvůj otec chtěl, aby ses vdala, takže se vdáš. Ale neboj se, pomůžu ti.“

„Jistě ne tím, že si mě vezmeš. Máš moc aktivit na kontinentu, víd?“

Usmál se na ni. Byl to úsměv, při němž většina žen z jeho okolí zrudla, nebo se začala svlékat. „Přesně tak.“

„Nechci se vdávat,“ trvala na svém Matilda. „A i kdyby ano, není způsob, jak zjistit, že si mě někdo bere z lásky, a ne pro mé bankovní konto.“

„Pietro byl jenom jeden, Matildo,“ řekl tak laskavě, jak dokázal.

„Nevyslovuj jeho jméno v mém domě.“ V jejím hlasu bylo víc smutku než hněvu, a Javier neměl v úmyslu o něm víc mluvit. Nikdy nepochopil, proč tehdy neměla vztek.

Samozřejmě na Pietra, ne na něho.

„Pojedeme do Španělska. Najdu ti manžela, kterému nepůjde o tvé peníze.“

„Nemůžeš mě prostě tahat po Španělsku a čekat, že se během šesti měsíců zamiluju.“

Javier si nemyslel, že se potřebuje zamilovat. Spíš musí najít dobrou partii.

Partnera. Zřejmě takového, který se nepodívá do tohoto domku a neuvidí stejnou hrůzu jako on.

Ewan Javierovu matku nemiloval, ale zachránil ji. Bylo to víc přátelství než vášeň. Proto jeho matce trvalo tak dlouho, než souhlasila, že si Ewana vezme. Nevěřila na skutečnou lásku. Láska mu udělala z dětství peklo.

Javier se nechtěl dohadovat o neuchopitelných věcech, když bylo třeba dosáhnout něčeho hmatatelného. „Možná ne, ale rozhodně nikoho nenajdeš, když si tady budeš hrát na poustevnici.“

„Věnuju se botanice.“

„Ve Španělsku mám zahrady. Botanice se můžeš věnovat tam. Když si najdeš manžela.“

Obrátila oči v sloup a zavřela je. Zhluboka se nadechla a dlouze vydechla. Pak oči otevřela a zadívala se na něho. Viděl v nich něco, co považoval za zklamání z toho, že to dělá horší, než je nutné.

Zklamání ze sebe samotné, protože nic jiného si nepřipouštěl. Sebeovládání. Nikdo v tom nebyl tak dobrý jako Javier Alatorre.

„Javiere, vážím si toho, že sis našel chvílku ve svém pracovním a celoevropském milostném rozvrhu, ale já jsem tady docela spokojená. Nemám v úmyslu brát si kohokoli, a i když si cením tvé oddanosti otcově památce, a přestože ho mám ráda a chybí mi, nebyl dokonalý a bylo špatné, že tuhle podmínku vložil do poslední vůle. Pokud se někdy vdám, bude to z mé vlastní vůle a tehdy až budu chtít.“

Javier se už před lety od otce téhle ženy naučil, jak zvládat svoji výbušnou povahu, kterou zdědil po tom netvorovi, který byl jeho biologickým otcem. Jak vztek, který v něm bublal, někam uzavřít.

Ale ona bořila všechny lekce, jichž se mu dostalo. Chtělo se mu na ni křičet. Mrštit těmi jejími barevnými hrnky o stěnu a dívat se, jak se tříští na tisíce kousků. Ty boje, které už zahalila mlha let, mu připadaly příjemnější než klid, který Ewan Willoughby nabídl jemu a jeho matce.

Ale nepoddal se těm dávným nutkáním, jež zdědil po násilnickém otci. Nikdy by na Matildu takovou hrůzu nepouštěl. Právě proto byl raději, že žije tak daleko od něho.

Ale pro příštích šest měsíců bude muset sebrat veškeré své sebeovládání a trpělivost. Protože Ewana nemůže zklamat. Proto se zhluboka nadechl a usmál se. „Bohužel se mylíš, Matildo. Nemáš vlastní vůli.“

Mattie žila na této planetě už bezmála osm let bez otce, a stále jí velice chyběl. To jí ale nebránilo, aby ho proklínala za to, co jí provedl.

Javier Alatorre, všudypřítomný poručník, jí nebyl příliš po chuti, ale nenávidět ho začala teprve nyní. Javier se jí obvykle do ničeho nepletl. Během studií na univerzitě v Barceloně, se setkávali častěji, ale vždycky s ní byl Pietro. Bylo to jako... jako zvláštní, malý ochranný štít.

Ne že by se s Javierem necítila bezpečně. Jenom nesvá. Nikdy si nebyla jista, jak na tom je. Uměl být velice... neproniknutelný.

Nebylo to důležité. Tehdy ani nyní. Vybuodovala si nový život na troskách toho předešlého. Už nebyla tou ženou se zlomeným srdcem, jejíž utrápená tvář se

objevovala v bulváru a na webových stránkách, které sledovaly životy nesmírně bohatých lidí.

Ponořila se do studia rostlin, do budování života, který jí přinášel štěstí a udržoval ji mimo zájem veřejnosti.

Možná se začínala cítit trochu osamělá, když se odstříhla od bývalých přátel a poslední tři roky se pravidelně stýkala pouze se svou nevlastní matkou Elenou, ale tohle sotva vyřeší nějaký bláznivý sňatek, který jí chce Javier zařídit.

Pozorně si ho prohlížela přes pultík přeplněný rostlinami. S některými prováděla pokusy, jiné měla pro radost. Fascinovalo ji, jak rostou a co potřebují, aby prospívaly. A co je nakonec zabíjí.

A uprostřed té zeleně, růstu a jejího životního prostoru se nacházel muž, jemuž její otec dovolil, aby nad ní měl příliš velkou moc.

Měla to být Elena. Mattie nikdy nepovažovala svého otce za šovinistu, ale učinit Javiera jejím poručníkem a správcem veškerých jejích financí, i její budoucnosti, zavánělo misogynstvím.

Teď byl Javier tady a chtěl rozhodovat. Vpadl k ní s těmi svými širokými rameny a temnými, divokými očima.

Vždycky byl pohledný, i když ještě neměl tak široká ramena a nesl si na nich nepříjemné dědictví velikosti celého Španělska. Ale se skrývalo pod tím hezkým zjevem a nenuceným šarmem, který se naučil tak úspěšně využívat.

Nebezpečný spodní proud. Něco hrozivého. Nevěděla, co nebo proč, ale vždy měla na paměti, že se musí držet stranou nebo mít něco jako nárazník – Pieta, Elenu.

Až dosud se jí to skvěle dařilo.

A teď po ní chtěl, aby se s ním vrátila do Španělska.

Aby ji předváděl jako špičkovou jalovici, kterou chce vydražit.

„Jak mě chceš přimět, abych s tebou odjela do Španělska, Javiere?“ zeptala se a snažila se, aby to znělo stejně, jako když jeden její profesor pokládal filozofické otázky posluchárně plné lidí, kteří ještě nebyli na světě dost dlouho, aby měli nějaká filozofická dilemata.

„Promiň?“

„Nechci nikam jet. Říkáš, že nemám vlastní vůli. Tak jak mi moji vůli odebereš? Jak mě přinutíš udělat všechny ty věci, když je odmítám udělat? Jak mi chceš – legálně a eticky – nařídit, koho si mám vzít. Máš snad nějaké skryté loutkářské vlohky, že mě přiměješ říct *ano* muži, kterého mi vybereš? Třeba jsi studoval hypnózu a myslíš si, že mě takhle dokážeš dovést před oltář s cizím mužem?“

Měl chladný pohled a kromě pevně sevřených rtů naprosto prázdný výraz. Nasadil masku znuděné lhostejnosti, ale to ji neoklamalo. Nebral ne jako odpověď. Ke lhostejnosti měl daleko.

„Nevzpomínám si, že by ses někdy chovala tak melodramaticky, Matildo. Izolace ti nesvědčí.“

„Naopak, díky izolaci jsem našla sama sebe. Izolace mi dala všechno. Nemám důvod věřit, že sňatek mi nabídne něco víc. Odmítám to, Javiere. Nepojedu s tebou do Španělska. Nebudu hledat někoho, koho si vezmu. Sotva si dovedu představit, že bys mě o mých pětadvacátých narozeninách přivedl před kněze a chtěl, abych si vzala tebe. Takže jsme ve slepé uličce.“

Z jejích slov bylo zřejmé, že o něm má prapodivnou představu. Vzít si Javiera. Aby s ní žil v domku mezi vší tou zeleninou. Ta nebezpečná energie, která se v něm hromadila, přestože předstíral, že je v klidu

a jednal v jejím nejlepším zájmu, hrozila, že je oba sežehne.

Ne že by k tomu někdy mohlo dojít. Javier si sice vážil otcovy památky a přerazil by se, jen aby splnil všechny směšné podmínky jeho závěti, ale někoho jako ona by si nikdy nevzal.

Tohle tedy byla pro naprostá ztráta času. Javierovi to jistě dojde a odjede.

„Zůstaneš na oběd?“ zeptala se. Doufala, že taková laskavá, domácká nabídka – které podle jeho matky nasnášel – ho pobídne, aby se sbalil.

Ale Javier nepolevil. Nevyměkl. Neotočil se a nezmizel. Stál tam s tím ledovým výrazem, rozechvělý potlačovaným žářem a vztekem, ale to byl asi jenom výplod její přebujelé fantazie.

„Jestli to neuděláš, Matildo,“ řekl tichým, drsným hlasem, „odříznu tě od financí. Taková je podmínka poslední vůle. Navíc tě kompletně odříznu od WB Industries. Nebudeš mít vůbec nic.“

Matilda se několik vteřin nezmohla ani na slovo a jenom na něho zírala. Zmocnila se jí podivná otupělost. Nejspíš šok. Vztek přijde, ale teď byla příliš překvapená. Protože zapomínal na jednu velice důležitou část poslední vůle jejího otce.

„Poslední vůle obsahuje podmínku, že pokud se do pětadvaceti nevšímám, musíš si mě vzít ty. Nemůžeš mě odříznout, Javiere. Budeš si mě muset vzít.“

Zavrtěl hlavou. Myslel si, že má všechno pod palcem. Protože předpokládal, že ona nebude rozhodovat o svém životě, kdežto on ano.

„Máš hodinu na to, aby ses sbalila, Matildo.“

DRUHÁ KAPITOLA

Javier považoval výhrůžky až za krajní možnost, ale začínala mu docházet trpělivost. Jestli ta žena nebude mít v úctě otcovu památku, bude hrubý. Možná si myslí, že je to nespravedlivé, ale on to považoval za navýsost spravedlivé.

Souhlasil by Ewan s takovými metodami? To Javier nevěděl. Nikdy nebylo jeho cílem stát se Ewanovou kopií. Ewan mu vštípil, že je nutné být sám sebou a používat vlastní sílu, aby vybudoval své impérium.

A chránil jeho dceru.

Která v sobě v kuchyňce právě dusila vztek. Zablácená, neupravená a překvapivě vzpurná, přestože dříve bývala tak poslušná.

„Nařídím budík, jestli potřebuješ.“

Přimhouřila fialové oči. Tuhle verzi Matildy nepoznával, ale pro dosažení jeho cíle to bylo nepodstatné. Naučil se, že se nemůže nechávat rozptylovat nepodstatným. Touto ženou.

„Táhni k čertu,“ řekla, proběhla kolem něho do pokoje a zabouchla za sebou dveře.

„Nechováš se příliš dospěle, Matildo,“ zavolal na ni skrz dveře.

Zaslechl nějakou ránu. Snad si konečně balí. Bylo mu jedno, že se jí nelíbí, co dělá, hlavně že to udělá.

Musel sám sobě přiznat, že ho její reakce trochu

překvapila. Nečekal sice, že bude skákat radostí, ale předpokládal, že pochopí, že takhle je to nezbytné.

Teď měl pocit, že to snad považovala za vtip. Něco, co může ignorovat, protože „soud“ by ji k tomu nepřinutil. V tom sice měla pravdu, protože ani jeho by nikdo nepřinutil, aby si vzal ji, nebo kohokoli jiného. Ale nemůže zklamat Ewana.

Měl za to, že jeho nabídka je velice poctivá vzhledem k tomu, že jí nabízí, aby si nápadníky vybrala sama, i když ne v čase, který by chtěla. Byla nerozumná, a teď bude muset začít sekat dobrotu bez podobných rebelií.

Při pomýšlení na rebelii si uvědomil, že v pokoji je už nějakou chvíli ticho.

Podezřelé ticho. Javier si vybavil rozložení místností a povzdechl si. Připravil se na náraz chladu a vykročil ven.

Nijak ho nepřekvapilo, když ji zastihl u zadní části domku, jak vylézá z okna. Převlékla se. Stále na sobě měla špinavě hnědé oblečení vhodné do přírody, ale nebylo zablácené. Ani její boty. Neposlušné vlasy si nastrkala pod čepici. Vypadala jako pouliční výrostek z devatenáctého století.

Prudce se otočila a hněvivě si ho změřila. V jedné ruce držela malou brašnu. Ve druhé kapesní nůž.

Překvapeně povytáhl obočí. „Na co to máš? Chceš mě s tím bodnout?“

Vystrčila bradu, ale zjevně se nikdy nemusela bránit, protože nůž držela tak nešikovně, že nepředstavoval žádnou hrozbu. To poznal.

„Možná.“

„Vždyť ty nezabíjíš ani pavouky, Matildo.“

„Pavouci se mi nechystají zničit život.“

„Samota ti zjevně vlezla na mozek. Děláš z toho drama. Tohle nejsi ty.“

„Možná právě tohle jsem já, Javiere.“

„Tak to je škoda. Bylas mnohem vhodnější na vdávání.“

„Mým cílem není být vhodná na vdávání, ale najít štěstí.“

Slovo štěstí v něm zaburácelo jako příboj vzteku. Ale nebyl člověkem, který využívá svůj vztek jako zbraň. Už ne. Díky Ewanovi Willoughbymu. „A nebyla bys šťastnější, kdyby ses postarala, aby se splnila poslední přání tvého otce? Já ano. Přestaň se chovat jako rozmazlené dítě. Pokud si odsud nechceš nic vzít do Španělska, v pohodě. Máš dost peněz, aby sis koupila cokoli, co budeš potřebovat. Vyrazíme.“

„To je šílené, Javiere. Nevím, co tě to popadlo, ale měl bys mít rozum a nechat to být...“

Udělal krok k ní. Pozdvihla nůž, ale nevěděla, jak ho držet tak, aby někoho ohrozila. Opravdu žila život princezny na hrášku. Neměla představu, jak se bránit napadení.

To ho ještě víc popudilo. Nejraději by s ní zatřásl, aby dostala rozum, ale jenom se k ní naklonil a paže nechal dál spuštěné podél těla.

„Tvůj otec určil směr mého života, a tím mě zachránil,“ řekl a každé slovo znělo jako hrozba. „Vděčím mu za všechno, čím jsem. Takže to jen tak nenechám být. Jdi zpátky. Já to nevzdám. Najdu způsob jak tě vdát. Zatím do toho můžeš mluvit, nebo ti pak najdu muže bez tvého přičinění. Nebudu mít klid, dokud to nezařídím. Rozumíš?“

Vytřeštila oči, ale necouvla. Neschlípla ani neutekla, jak očekával. Neustupovala a oči se jí podezřele leskly.

„Vím, žeš ho měl moc rád,“ řekla chraplavě kvůli chladnému vzduchu. „Já také, ale tohle mi neměl dělat.“ Dolní ret se jí zachvěl, ale hned se ovládla.

Samota jí podle jeho názoru neprospívala, protože zjevně nedokázala rozumně uvažovat. Ale jedno jí musel nechat. Buď čas, nebo možná rozpaky ji naučily držet páteř zpříma.

Bylo by to pro ni dobré a Ewan by na to byl hrdý, ale Javier proklínal to špatné načasování.

„Jestli je to špatné jeho jménem, budiž.“ Zhluboka se nadechl a urovnal si sako. Pak nasadil uvolněný úsměv. „Mohla bys teď tedy nastoupit do auta, nebo tě tam mám odnést?“

Matilda byla v pokušení dál vzdorovat. Ale nepochybovala, že Javier si ji klidně přehodí přes rameno. A to by znamenalo, že na těle ucítí jeho dlaně a ona...

Možná se za ty tři roky trochu změnila, ale pomyslení na to, že se jí dotýká, bylo stále... nebezpečné způsobem, který si raději ani nechtěla představit. Bylo to jako dívat se do temné propasti. Nahlédnout příliš hluboko, nechat se do ní vtáhnout a zmizet navždy.

Je to skoro totéž jako vdát se. Ale zjevně ho nedokáže přivést k rozumu. Co má tedy dělat?

Možná by to mohla brát jako dovolenou. Navštíví Elenu, užije si trochu Španělska a potom... vymyslí, jak přesvědčit Javiera, že zbytek života bez potíží stráví svobodná, a všechno bude v pohodě.

Bude se chovat racionálně a logicky, i když on to nedokáže. Aspoň ne tehdy, když jde o jejího otce.

I když nůž v její ruce, který používala na prořezávání a roubování, spíš dokazoval, že ji logika dočasně opustila. Zaklapla čepel a strčila nůž do kapsy.

„Aha, takže konečně jsi přišla k rozumu,“ poznamenal s nuceně uvolněným úsměvem. Dobře ho sledovala. Neunikl jí jeho pečlivě maskovaný vztek a zklamání.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Diamant pro popelku***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.